

that the consideration of military justice as a mere activity of military judges will not give an objective opportunity to comprehensively ensure the resolution of disputes, protection of human rights and freedoms, interests of enterprises, institutions, organizations and the state during a military conflict. It is proposed to consider military justice as an activity of the system of military courts and law enforcement agencies aimed at resolving disputes, securing human rights and freedoms, protecting its interests, the interests of enterprises, institutions, organizations and the state during military conflicts. The structure and main tasks of the military justice bodies are determined.

Special attention was paid to the Institute of the Military lawyers, which is designed to protect the rights and freedoms of military personnel in criminal matters. It is emphasized that it is advisable to appoint such lawyers as full-time officers of military units with higher legal education.

The conclusion was made about the necessity to amend the legislation in this area and to strengthen the role of the National Police of Ukraine in the process of forming the military police (MP) as a component of military justice.

Keywords: *military justice, military courts, military police, military lawyers, State bureau of military justice, legal service in military units.*

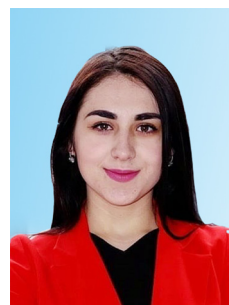
УДК 342.5

DOI: 10.31733/2078-3566-2019-4-55-62

Мінка Т. П.[©]
доктор
юридичних наук,
доцент
(Університет
митної
справи
та фінансів,
м. Дніпро)

Руденко В. О.[©]
здобувач
(Університет
митної
справи
та фінансів
м. Дніпро)

ПОВНОВАЖЕННЯ МІСЦЕВОЇ ВЛАДИ ЩОДО СПРАВЛЯННЯ ПОДАТКІВ

Досліджено повноваження місцевої влади щодо справляння податків, а також охарактеризовано місцеві податки, до яких належить податок на майно та єдиний податок. Виокремлено основні перешкоди в розвитку місцевого оподаткування, а саме нестабільність податкового законодавства та суперечливість у відповідних нормативно-правових актах України, залежність органів місцевого самоврядування від органів державної влади. Для вирішення зазначених вище проблем необхідно, щоб доходи місцевої влади формувались за рахунок власних надходжень та внести відповідні зміни в законодавство України, усунувши при цьому колізії в діючих нормативно-правових актах.

Ключові слова: *місцева влада, органи місцевого самоврядування, справляння податків, повноваження, місцеве оподаткування.*

Постановка проблеми. Місцеві податки та збори є важливою складовою у фінансовій системі України, які є ефективним інструментом в розвитку місцевого самоврядування. Адже виконання функцій, які покладаються на органи місцевого самоврядування, неможливе без відповідного фінансового забезпечення. Однак на цей час система місцевих податків і зборів не відповідає загальносвітовим принципам. Складність полягає в тому, що законодавчо затверджені місцеві податки і збори та їх ставки не враховують реальних можливостей платників податків, тобто вони не виконують стимулюючої функції.

© Мінка Т. П., 2019
ORCID iD: <http://orcid.org/0000-0001-6012-6973>
mtp2705@i.ua

© Руденко В. О., 2019
ORCID iD: <http://orcid.org/0000-0002-2015-8564>
rudenkovaa2017@gmail.com

Зазначені недоліки негативно впливають на дотримання принципів єдності, гласності та достовірності.

Також слід зазначити, що значними перешкодами в розвитку місцевого оподаткування є нестабільність податкового законодавства та суперечливість у відповідних нормативно-правових актах України.

Для ефективного функціонування органів місцевого самоврядування у сфері податків необхідно дослідити проблемні аспекти та запропонувати шляхи вдосконалення.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Питання щодо повноважень місцевої влади стосовно справляння податків, їх особливостей у національній правовій системі досліджувалось у наукових працях багатьох авторів, таких як: О. В. Безкровний, Н. В. Бортнік, М. В. Вікторчук, М. В. Гончаренко, В. М. Кміть, В. В. Письменний та інші. Однак ця тема має низку дискусійних питань, які потребують подальшого дослідження щодо ефективного функціонування органів місцевого самоврядування у сфері оподаткування.

Мета статті – дослідження повноважень місцевої влади щодо справляння податків, а також виявлення основних проблем та розроблення шляхів вдосконалення у цій сфері.

Виклад основного матеріалу. Місцеве самоврядування є важливим інститутом народовладдя в Україні. Вперше поняття місцевого самоврядування було надане у Європейській хартії місцевого самоврядування в 1985 році (далі – Європейська хартія) [6].

Відповідно до статті 3 Європейської хартії місцеве самоврядування означає право і спроможність органів місцевого самоврядування в межах закону здійснювати регулювання та управління суттєвою часткою публічних справ, під власну відповідальність, в інтересах місцевого населення [6].

Слід зазначити, що відповідно до статті 140 Конституції України місцеве самоврядування є правом територіальної громади – жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища та міста – самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України [8].

Відповідно до статті 2 Закону України «Про місцеве самоврядування» місцеве самоврядування в Україні – це гарантоване державою право та реальна здатність територіальної громади – жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища, міста – самостійно або під відповідальність органів та посадових осіб місцевого самоврядування вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України [15].

Відповідно до підпункту 12.4.3 пункту 12.4 статті 12 Податкового кодексу України до повноважень органів місцевого самоврядування належить, зокрема, до початку наступного бюджетного періоду прийняття рішення про встановлення місцевих податків та зборів, яке набирає чинності з початку бюджетного періоду [14].

Потрібно зазначити, що місцеві податки це обов'язкові платежі, суми яких, згідно із законодавством України, встановлюються органом місцевого самоврядування на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці та які зараховуються до її місцевого бюджету.

Відповідно до частини 1 статті 10 Податкового кодексу України до місцевих податків належить податок на майно та єдиний податок [14].

Податок на майно – це грошова плата за право володіння, тобто їх існування зумовлюється необхідністю оподаткування власності. Виходячи з вищезазначеного, суб'єктами оподаткування повинні бути власники майна, однак при аналізі практики було виявлено, що суб'єктами податкових правовідносин виступають як власники, так і користувачі.

На цей час податок на майно об'єднує три податки, а саме: податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, транспортний податок та плату за землю.

Н. М. Бобох пропонує у своїй праці розглядати нерухомість як фізичний об'єкт із відповідними фізичними та економічними ознаками або сукупність об'єктів нерухомості, а нерухоме майно – як об'єкт власності разом із майновими правами та обов'язками [2, с. 102].

Податок на нерухоме майно існує у багатьох країнах світу й забезпечує велику частину надходжень до місцевих бюджетів. Під час аналізу зарубіжного законодавства було виявлено, що при ефективному нормативно-правовому регулюванні цей податок є значним у дохідній частині місцевого бюджету.

Наприклад, в Австрії податок на нерухомість становить близько 90 % доходів, а

ось у Великій Британії цей податок становить майже 100 % надходжень.

Н. Шкільова визначає такі основні ознаки податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, а саме він є: місцевим податком; особистим податком; прямим податком, зазначений платіж передбачає наявність власника майна. Виконуючи зобов'язання, платник повинен мати об'єкт нерухомості. Сплата цього податку передбачає наявність витрат на утримання нерухомості або реалізацію частки майна з метою розрахуватися зі сплатою податку утримання об'єкта житлової нерухомості [16, с. 119].

Отже, податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, є місцевим податком, особистим податком, який стягується з власників житлової нерухомості та зараховується до місцевих бюджетів.

Відповідно до підпункту 1 частини 1 статті 266 Податкового кодексу України платниками на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, є фізичні та юридичні особи, в тому числі нерезиденти, які є власниками об'єктів житлової та/або нежитлової нерухомості [14].

Слід підкреслити, що об'єктом оподаткування є об'єкт житлової та нежитлової нерухомості, в тому числі його частка. Оскільки зазначений податок є місцевим, його ставка встановлюється за рішенням сільської, селищної, міської ради або ради об'єднаних територіальних громад, яка не повинна перевищувати 1,5 відсотка розміру мінімальної заробітної плати, яка була встановлена законом на 1 січня звітного податкового року, за квадратний метр бази оподаткування.

Базою оподаткування податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, є площа об'єкта житлової нерухомості. Так, порядок нарахування податку відрізняється залежно від статусу особи, яка має у власності об'єкт житлової нерухомості.

Слід зазначити, що у 2019 році для фізичних осіб продовжують діяти пільги щодо зменшення бази оподаткування об'єкта/об'єктів житлової нерухомості. Пільги встановлюються для фізичних осіб, зважаючи на їх майновий стан та рівень доходів. Органи місцевого самоврядування повинні до 25 грудня року, що передує звітному, подати відповідному контролюючому органу за місцезнаходженням об'єкта житлової та/або нежитлової нерухомості інформацію щодо ставок та наданих пільг фізичним особам зі сплати податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки.

Отже, для кожного окремого регіону України існують різні ставки щодо сплати податку. При цьому ставка податку за квадратний метр не може перевищувати 1,5 % від розміру мінімальної заробітної плати.

Тобто податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, є місцевим податком, який справляється з фізичних осіб, юридичних осіб та нерезидентів. Під час аналізу законодавства України стосовно цього податку було виявлено, що нормативно-правове регулювання є недосконалим, що призводить до низького рівня діяльності адміністрування, внаслідок чого бюджети органів місцевого самоврядування не отримують значних коштів.

У зв'язку з внесення змін до Податкового законодавства України було запроваджено новий місцевий податок для громадян України, а саме транспортний податок. Зазначений податок набув широкого застосування у зарубіжних країнах, так оподаткування транспортних засобів реалізує принцип соціальної справедливості майнового оподаткування та поєднує стимулюючу функцію майнових податків. Тим самим іноземна влада хоче зменшити негативний вплив на довкілля шляхом заохочення осіб купувати автомобілі з меншими шкідливими характеристиками.

Кожен податок має свої характерні риси, вважаю за необхідне розглянути у цій роботі ознаки транспортного податку. Так, транспортний податок є майновим податком. Зазначений підхід базується на тому, що об'єктом оподаткування є легковий автомобіль. Необхідно зазначити, що в транспортному податку об'єкт та база оподаткування є однаковими.

Транспортний податок є місцевим податком, адже він встановлюється органами місцевого самоврядування. Також цей податок є обов'язковим до відновлення, тобто якщо не встановлено органами місцевого самоврядування транспортного податку, то такий податок буде справлятися відповідно до Податкового кодексу України.

Наступною ознакою є те, що транспортний податок є фіксованим податком. Так, відповідно до пункту 4 статті 267 Податкового кодексу України ставка податку встановлю-

ється з розрахунку на календарний рік у розмірі 25 000 грн за кожен легковий автомобіль, що є об'єктом оподаткування [14].

Слід зазначити, що платниками транспортного податку є фізичні та юридичні особи, а також нерезиденти, які мають зареєстровані в Україні легкові автомобілі.

Під час аналізу правового регулювання транспортного податку було виявлено, що для розрахунку податку потрібно визначити параметр, за яким можна виміряти об'єкт з метою встановлення розміру суми податку, який повинен бути сплачений, а також встановити одиницю виміру такого масштабу. Елементом правового регулювання податку, який стосується об'єкта, є база оподаткування.

Слід зазначити, що при визначенні бази оподаткування не береться до уваги вартісне, фізичне вираження об'єкта оподаткування, що створює зловживання у цій сфері.

Також на цей час існує неналежне регулювання бази оподаткування, адже вартість легкового автомобіля визначається відповідно до чинного законодавства України з урахуванням середньоринкової вартості. На сьогодні розроблено методику визначення середньоринкової вартості легкових автомобілів, але ця методика не вирішує всіх проблемних питань, адже вона не враховує внутрішнє оздоблення автомобіля.

Під час аналізу податкового законодавства було виявлено, що в кодексі відсутнє поняття «транспортний засіб» або «легковий автомобіль». На нашу думку, зазначені поняття повинні бути відображені у Податковому кодексі України для уникнення розбіжностей у тлумаченні термінів під час практичного застосування.

Тобто податкове законодавство України у сфері транспортного податку потребує реформування та повинне відповідати європейським стандартам.

Відповідно до чинних правил оподаткування у Німеччині величина податку залежить від двох показників: об'єм двигуна (чим більший об'єм двигуна, тим більший податок) і тип двигуна [13, с. 191].

Особливість австрійського податку з власників транспортних засобів полягають у тому, що всі громадяни сплачують однаково: 10 % від вартості легкового автомобіля та 5 % від вартості вантажівки. Також власники дорогих автомобілів додатково сплачують 33 % від вартості автомобіля [5, с. 34].

А ось у Сполучених Штатах Америки механізм стягнення та нарахування податку з транспортних засобів є принципово іншим, але там також застосовується так звана «екологічна» схема: більше платить той, хто більше їздить. Податок з автовласників включається до ціни на паливо. Чим більше автомобіль споживає палива, тим більша величина податку, який сплачують до бюджету. Гроші від сплати цього податку використовують у країні на будівництво та ремонт доріг [12].

Отже, з вищевикладеного щодо транспортного податку можемо зробити висновок, що чинне законодавство, яке регулює цей податок є недосконалим та потребує внесення відповідних змін. Зарубіжний досвід демонструє різні напрямки щодо справляння транспортного податку, які можуть бути застосовані в законодавстві України.

Наступний місцевий податок, який розглянуто у статті, є плата за землю. Так, відповідно до статті 206 Земельного кодексу України використання землі в Україні є платне та об'єктом плати за землю є земельна ділянка [7].

Згідно з підпунктом 14.1.147 Податкового кодексу України плата за землю є обов'язковим платежем у складі податку на майно, який справляється у формі земельного податку та орендної плати за земельні ділянки державної і комунальної власності [14].

Слід підкреслити, що грошові надходження від земельного податку надходять до місцевих бюджетів та використовуються за своїм цільовим призначенням, а саме на розробку і виконання державних програм щодо раціонального використання земель, підвищення родючості ґрунтів, охорону земельних ресурсів, розвиток загальнодержавної та регіональної інфраструктури, ведення державного земельного кадастру, землеустрою, моніторингу земель, а також проведення земельної реформи [9, с. 588].

Розміри земельного податку визначаються залежно від цільового призначення земельної ділянки, її місця розташування та грошової оцінки земель, яка є податковою базою для стягнення цього податку.

Відповідно до статті 201 Земельного кодексу України нормативна грошова оцін-

ка проводиться для визначення розміру земельного податку за методикою, яка затверджується Кабінетом Міністрів України відповідно до державних стандартів, норм, правил, а також інших нормативно-правових актів, на землях усіх категорій та форм власності [7].

Податковим законодавством України встановлюються загальні ставки земельного податку та орендної плати. Однак органи місцевого самоврядування встановлюють ставки плати за землю та пільги щодо земельного податку, що сплачується на певній території.

Необхідно зазначити, що в Податковому кодексі України наявні статті щодо звільнення осіб від сплати земельного податку. Органи місцевого самоврядування приймають рішення про запровадження додаткових пільг зі сплати податку. Ці пільги надаються лише власникам та постійним землекористувачам, а ось орендодавці керуються договірними відносинами.

Незважаючи на щорічне зростання надходжень плати за землю, питома вага цього податку дуже низька. Адже наповнення дохідної частини місцевих бюджетів залежить від ефективного адміністрування плати за землю, яке у свою чергу розглядається як суттєвий елемент адміністрування земельного фонду.

Однак на сьогодні в Україні є проблеми в стягненні плати за землю, а саме:

- неефективна система обліку земель, а також недоліки у веденні земельно-кадастрової документації, яка є підставою для нарахування земельного податку;
- податкові пільги не створюють стимулюючу функцію для землекористувачів щодо раціонального використання землі та оновленню природного потенціалу країни, в результаті – надані податкові пільги є лише втратами місцевих бюджетів;
- відсутній рентний підхід у застосуванні ставок податку та визначення нормативної грошової оцінки призвело до безгосподарності у використанні земельних ресурсів, зниження родючості ґрунтів, внаслідок чого знизилось сільськогосподарське виробництво [9, с. 589].

На нашу думку, зазначені вище проблеми щодо плати за землю можна вирішити шляхом вдосконалення системи справляння податків та розробити єдиний механізм сплати пільг, який дозволить отримувати додаткові кошти в місцеві бюджети.

Також було проаналізовано зарубіжне законодавство щодо земельного податку, який справляється окремо та визначається як складова податку на нерухомість. Тобто у більшості зарубіжних країн плата за землю розглядається як податок на нерухомість.

Слід зауважити, що в зарубіжних країнах існує різний підхід до надання пільг. В одних країнах пільги надаються об'єктам нерухомості, а не платникам податків, в інших – поєднання одного та іншого методів. Пільги можуть бути безстроковими або тимчасовими, а деколи надаються за специфічними особливостями будівель.

Земельне оподаткування зарубіжних країн ґрунтується на земельному рентному доході як бази оподаткування плати за землю, додаткового доходу, зумовленого кращими умовами господарювання.

Отже, в системі справляння плати за землю існують суттєві недоліки, які необхідно усунути. Для цього потрібно встановити залежність між ставкою земельного податку, грошовою оцінкою землі, її якістю та особливостями використання.

Наступний податок, який встановлюють органи влади, є єдиний податок. Так, єдиний податок – це місцевий податок, який сплачують фізичні особи – підприємці та юридичні особи, що перебувають на спрощеній системі оподаткування. Цей податок передбачає також спрощений облік доходів і витрат, а також заміщає собою сплату і розрахунок певної кількості обов'язкових податків і зборів, які сплачуються в Україні.

У Податковому кодексі України існує чотири групи платників податку, які характеризуються відповідно до визначених законодавством критеріїв.

Слід зазначити, що у 2012 році до місцевих бюджетів України від сплати єдиного податку надійшло 4 815,64 млн грн, у 2013 році – 6 640,52 млн грн, у 2014 році – 7 413,25 млн грн, у 2015 році – 10 975,09 млн грн, у 2016 році – 17 167,10 млн грн.

Під час аналізу надходжень єдиного податку було виявлено, що за період 2013–2018 роки надходження єдиного податку збільшувалось навіть при зменшенні суб'єктів господарювання, тобто це зумовлено змінами в податковому законодавстві України щодо групування платників за відповідними критеріями та перетворення сільськогосподарського податку в єдиний податок четвертої групи.

Н. А. Бак зазначає, що високий рівень виконання планових показників зі сплати єди-

ного податку вказує на наявність внутрішніх резервів для розвитку спрощеної системи оподаткування доходів малого бізнесу в Україні. Застосування відносних ставок єдиного податку для платників I та II груп, відповідно, відсутність зв'язку між фінансовими результатами їх діяльності та розміром сплаченого податку забезпечує місцеві бюджети доходами, ризик недоотримання яких надзвичайно низький. Це дозволяє розглядати єдиний податок як стабільне та прогнозоване джерело податкових надходжень місцевих бюджетів [1, с. 12].

Однак абсолютна залежність бюджету органів місцевого самоврядування від рівня підприємницької активності громадян та фінансових результатів підприємств перетворює єдиний податок на інструмент впливу органів влади, яким вони зобов'язані вміло користуватися для ефективного розвитку малого бізнесу.

Проте повноцінне виконання зазначеного вище завдання на цей час є неможливе, оскільки дієві умови механізму спрощеного оподаткування визначаються Податковим кодексом України, а не рішеннями органів місцевого самоврядування.

Висновки. У статті було зазначено, що місцеві податки – це обов'язкові платежі, суми яких, згідно із законодавством України, встановлюються органом місцевого самоврядування на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці та які зараховуються до її місцевого бюджету.

Слід підкреслити, що до повноважень органів місцевого самоврядування належить право встановлювати місцеві податки, затверджувати їх ставки, а також приймати рішення щодо надання пільг.

Так питання щодо встановлення податків вирішуються виключно на пленарних засіданнях сільської, селищної, міської рад. До місцевих податків належить податок на майно та єдиний податок.

Податок на майно – це грошова плата за право володіння, тобто їх існування зумовлюється необхідністю оподаткування власності. Виходячи з вищезазначеного, суб'єктами оподаткування повинні бути власники майна, однак під час аналізу практики було виявлено, що суб'єктами податкових правовідносин є як власники, так і користувачі.

На цей час податок на майно об'єднує три податки, а саме: податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, транспортний податок та плату за землю.

Слід зазначити, що податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, є місцевим податком, який справляється з фізичних осіб, юридичних осіб та нерезидентів. Під час аналізу законодавства України стосовно цього податку було виявлено, що нормативно-правове регулювання є недосконалим, що призводить до низького рівня діяльності адміністрування, внаслідок чого бюджети органів місцевого самоврядування не отримують значних коштів.

Під час дослідження транспортного податку було виявлено, що чинне законодавство, яке регулює цей податок, є недосконалим та потребує внесення відповідних змін. Досвід зарубіжних країн демонструє різні напрямки щодо справляння транспортного податку, які можуть бути застосовані в законодавстві України.

Також у статті виділено проблеми щодо плати за землю та запропоновано шляхи вдосконалення системи справляння податків. Для цього необхідно розробити єдиний механізм сплати пільг, який дозволить отримувати додаткові грошові кошти в місцеві бюджети.

Слід підкреслити, що єдиний податок – це місцевий податок, який сплачують фізичні особи – підприємці та юридичні особи, що перебувають на спрощеній системі оподаткування. Цей податок передбачає також спрощений облік доходів і витрат, а також заміщає собою сплату і розрахунок певної кількості обов'язкових податків і зборів, які сплачуються в Україні.

Отже, з вищезазначеного можемо зробити висновок, що діяльність органів місцевого самоврядування у сфері справляння податків дуже залежить від органів державної влади. Для створення самодостатніх і фінансово незалежних громад необхідно, щоб доходи місцевих громад формувалися за рахунок власних надходжень.

Список використаних джерел

1. Бак Н. А. Автореферат на здобуття ступеня канд. екон. наук: спец. 08.04. 01 «Фінанси, грошовий обіг і кредит». 2011. 16 с.
2. Бобох Н. М. Поняття «нерухомість» і «нерухоме майно» в контексті оподаткування. Тео-

рія та практика управління економічним розвитком: матеріали міжнародної науково-практичної конференції. Донецьк, 2012. С. 102–103.

3. Борденюк В. І. Місцеве самоврядування та державне управління: конституційно-правові основи співвідношення та взаємодії : монографія. Київ: Парламентне видавництво. 2007. 576 с.

4. Гетманець О. П., Шуміла О. М. Податкове право України : навчальний посібник. Київ: «Хай-Тек Прес», 2013. 432 с

5. Данилишин В., Стефанків О., Ціжма О. Транспортний податок: зарубіжний досвід та українські реалії. Глобальні та національні проблеми економіки. 2015. №13. С. 34–45.

6. Європейська хартія місцевого самоврядування: хартія, міжнародний документ від 15.10.1985. Офіційний вісник України. 2015. № 24. ст. 1418.

7. Земельний кодекс України: Закон України від 25.10.2001 № 2768-III. Офіційний вісник України. 2001. Ст. 2038.

8. Конституція України: Закон України від від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України. № 30. Ст. 141.

9. Кошель А. О. Міжнародний досвід оцінки та оподаткування земель сільськогосподарського призначення. Глобальні та національні проблеми економіки. 2015. №6. С. 588–590.

10. Кучерявенка М. П. Податкове право України: навчальний посібник. Харків: Право, 2010. 256 с.

11. Мамонова В. В. Система місцевого самоврядування. Енциклопедія державного управління: НАДУ. 2011. С. 342–344.

12. Міжнародний досвід реформування податкових систем: види податків та електронна звітність. URL: http://sta.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=326529&cat_id=310882&showHidden=1.

13. Овчаренко А. С. Транспортний податок в Україні: стан і перспективи. Порівняльно-аналітичне право. 2015. № 2. С. 191–194.

14. Податковий кодекс України: Закон України від 02.12.2010 №2744-VI. Офіційний вісник України. 2010. №92. Ст. 3248.

15. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21.05.1997 № 280/97-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1997. Ст. 170.

16. Шкільова Н.В. До питання про місце податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, в податковій системі: порівняльно-правовий аспект. Держава та регіони. Серія: Право. 2013. С. 119—122.

Надійшла до редакції 09.12.2019.

References

1. Bak, N. A. (2011) Avtoreferat na zdobuttya stupenya kand. ekon. nauk: spets. 08.04. 01 «Finansy, hroshovy obih i kredyt». [Abstract for the degree of Cand. econom. Sciences: Special. 08.04. 01 «Finance, Money and Credit»]. 2011. 16 s. [in Ukr.].

2. Bobokh, N. M. (2012) Ponyattya «nerukhomist'» i «nerukhome mayno» v konteksti opodatkuvannya. Teoriya ta praktyka upravlinnya ekonomichnym rozvytkom: materialy mizhnarodnoyi naukovy-praktychnoyi konferentsiyi. [The concept of “real estate” and “real estate” in the context of taxation. Theory and Practice of Economic Development Management: Proceedings of an International Scientific and Practical Conference]. Donets'k, 2012. S. 102–103. [in Ukr.].

3. Bordenyuk, V. I. (2007) Mistseve samovryaduvannya ta derzhavne upravlinnya: konstytutsiyno-pravovi osnovy spivvidnoshennya ta vzayemodiyi : monohrafiya. [Local self-government and public administration: constitutional and legal bases of correlation and interaction: monograph]. Kyuyiv: Parlamentne vydavnytstvo. 576 s. [in Ukr.].

4. Hetmanets', O. P. & Shumila, O. M. (2013) Podatkove pravo Ukrayiny [Tax law of Ukraine: a textbook] : navchal'nyy posibnyk. Kyuyiv: «Khay-Tek Pres». 432 s [in Ukr.].

5. Danylyshyn, V. & Stefankiv, O. & Tsizhma, O. (2015) Transportnyy podatok: zarubizhnyy dosvid ta ukrayins'ki realiyi. Hlobal'ni ta natsional'ni problemy ekonomiky. №13. [Transport tax: foreign experience and Ukrainian realities. Global and national problems of the economy. №13]. S. 34–45. [in Ukr.].

6. Yevropeys'ka khartiya mistsevoho samovryaduvannya: khartiya, mizhnarodnyy dokument vid 15.10.1985. [European Charter of Local Self-Government: Charter, international document of 15.10.1985]. Ofitsiynyy visnyk Ukrayiny 2015. № 24. st. 1418. [in Ukr.].

7. Zemel'nyy kodeks Ukrayiny: Zakon Ukrayiny vid 25.10.2001 № 2768-III. [Land Code of Ukraine: Law of Ukraine of 25.10.2001 № 2768-III.]. Ofitsiynyy visnyk Ukrayiny. 2001. St. 2038. [in Ukr.].

8. Konstytutsiya Ukrayiny: Zakon Ukrayiny vid 28.06.1996 № 254k/96-VR. Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny. № 30. St. 141. [Constitution of Ukraine: Law of Ukraine of June 28, 1996 No. 254k / 96-VR. Information of the Verkhovna Rada of Ukraine. No. 30. Art. 141]. [in Ukr.].
9. Koshel', A. O. (2015) Mizhnarodnyy dosvid otsinky ta opodatkovannya zemel' sil's'kohospodars'koho pryznachennya. Hlobal'ni ta natsional'ni problemy ekonomiky. [International experience of valuation and taxation of agricultural land. Global and national problems of economy]. №6. S. 588-590. [in Ukr.].
10. Kucheryavenka, M. P. (2010) Podatkove pravo Ukrayiny: navchal'nyy posibnyk. [Tax law of Ukraine: a textbook]. Kharkiv: Pravo. 256 s. [in Ukr.].
11. Mamonova, V. V. (2011) Systema mistsevoho samovryaduvannya. Entsyklopediya derzhavnoho upravlinnya: NADU. [The system of local self-government. Encyclopedia of Public Administration: NADU]. S. 342–344. [in Ukr.].
12. Mizhnarodnyy dosvid reformuvannya podatkovykh system: vydy podatkov ta elektronna zvitnist'. [International experience in reforming tax systems: types of taxes and electronic reporting]. URL: http://sta.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=326529&cat_id=310882&showHidden=1. [in Ukr.].
13. Ovcharenko, A. S. (2015) Transportnyy podatok v Ukrayini: stan i perspektyvy. [Transport tax in Ukraine: status and prospects. Comparative analytical law. № 2]. Porivnyal'no-analitychne pravo. № 2. S. 191–194. [in Ukr.].
14. Podatkovyy kodeks Ukrayiny: Zakon Ukrayiny vid 02.12.2010 №2744-VI. [Tax Code of Ukraine: Law of Ukraine dated 02.12.2010 №2744-VI]. Ofitsiynyy visnyk Ukrayiny. 2010. №92. St. 3248. [in Ukr.].
15. Pro mistseve samovryaduvannya v Ukrayini: Zakon Ukrayiny vid 21.05.1997 № 280/97-VR. Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny. [On Local Self-Government in Ukraine: Law of Ukraine of May 21, 1997 No. 280/97-VR. Information of the Verkhovna Rada of Ukraine]. 1997. St. 170. [in Ukr.].
16. Shkil'ova, N.V. (2013) Do pytannya pro mistse podatku na nerukhome mayno, vidminne vid zemel'noyi dilyanky, v podatkoviy systemi: porivnyal'no-pravovyy aspekt. Derzhava ta rehiony. [On the question of the place of the real estate tax, other than land, in the tax system: a comparative legal aspect. State and regions]. Seriya: Pravo. S. 119—122. [in Ukr.].

SUMMARY

Myinka T. P., Rudenko V. O. Tax management by local authorities. The subject of the research is the power of the local government to collect taxes, and the characteristics of local taxes to which the property tax and the single tax belong. Therewith, the property tax combines three taxes, namely, a real estate tax different from land, transport tax and land payment.

The main obstacles to the development of local taxation were identified, namely instability of tax legislation and contradictions in the relevant legal acts of Ukraine, the system of local taxes and fees does not meet foreign principles and legislatively fixed local taxes and fees and their rates do not take into account real that is, they do not perform a stimulating function, the dependence of local self-government bodies on public authorities.

Also, the work stated that the activity of local self-government bodies in the field of taxation is highly dependent on the state authorities and highlighted significant shortcomings in the system of payment for land, the current legislation governing the transport tax is imperfect, since there is no single conceptual legislation of Ukraine.

In order to solve these problems, it is necessary to generate income of local government with the help of their own revenues, to amend the legislation of Ukraine accordingly, while eliminating conflicts in the current regulatory acts and taking into account foreign experience in the field of taxation, to develop a unified mechanism of payment of benefits that will allow receive additional money into local budgets.

It was also proposed in the work to solve the problems in the system of payment for land to determine the relationship between the rate of land tax, monetary valuation of land, its quality and features of use.

Keywords: local government, local self-government bodies, tax collection, powers, local taxation.